

Väljaandja:
Akti liik:
Teksti liik:
Jõustumise kp:
Avaldamismärge:

Riigikohtu põhiseaduslikkuse järelevalve kolleegium
otsus
algtekst
14.12.2010
RT I, 27.12.2010, 7

Relvaseaduse § 43 lõike 3 punkti 2 koostoimes § 36 lõike 1 punktiga 6 põhiseaduslikkuse kontroll

Vastu võetud 14.12.2010

RIIGIKOHUS PÕHISEADUSLIKKUSE JÄRELEVALVE KOLLEGIUM KOHTUOTSUS

Kohtuasja number	3-4-1-10-10
Otsuse kuupäev	14. detsember 2010
Kohtukoosseis	Eesistuja Märt Rask, liikmed Jüri Ilvest, Henn Jöks, Ott Järvesaar, Harri Salmann
Kohtuasi	Relvaseaduse § 43 lõike 3 punkti 2 koostoimes § 36 lõike 1 punktiga 6 põhiseaduslikkuse kontroll
Menetluse alus	Tartu Halduskohtu 5. oktoobri 2010. aasta otsus haldusasjas nr 3-10-1603
Asja läbivaatamine	Kirjalik menetlus

RESOLUTSIOON

Tunnistada relvaseaduse § 43 lõike 3 punkt 2 koostoimes § 36 lõike 1 punktiga 6 põhiseadusega vastuolus olevaks jakehtetuks osas, milles see ei võimalda soetamisloa või relvaloa kehtetuks tunnistamisel arvestada kriminaalkorras karistatu isikut ja tema toimepandudtegu.

ASJAOLUD JA MENETLUSE KÄIK

1. Riigikohtu 26. mai 2010. aasta otsusest nr 3-1-1-22-10 nähtuvalt tunnistati Villu Reiljan süüdi karistusseadustiku § 293 lõike 2 punktide 2 ja 4 järgiaususe kohustuse rikkumisega seotud kuriteos, mis seisnes ametiisikuna suuresulatuses pistise nõudmises. Lõuna Prefektuuri prefekt tunnistas 26. mai 2010. aasta otsusega V. Reiljanile antud relvaload kehtetuks. Sama otsusegakoostati teda relvalubasid, talle kuuluvaid relvi (üks püstol ja kolmjahipüssi) ning laskemoona prefektuurile üle andma. V. Reiljan andis nimetatatu üle otsuses märgitud tähtajal.

2. V. Reiljan esitas Tartu Halduskohtule kaebuse Lõuna Prefektuuri 26. mai 2010. aasta otsuse tühistamiseks.

3. Tartu Halduskohus rahuldab V. Reiljani kaebuse 5. oktoobri 2010. aasta otsusega haldusasjas nr 3-10-1603 ja tühistas Lõuna Prefektuuri otsuse. Kohustunnistas relvaseaduse (*RelvS*) § 43 lõike 3 punkti 2 koostoimes § 36 lõike 1 punktiga 6 põhiseadusega (*PS*) vastuolus olevaks ja jättis need sättekohaldamata osas, milles need ei võimalda relvaloa kehtetuks tunnistamisel arvestada kriminaalkorras karistatu isikuga ja temale süüks arvatud teoasjaoludega. Sellega algatas halduskohus põhiseaduslikkuse järelevalve menetluse. Taotlus saabus Riigikohtusse 7. oktoobril 2010.

TARTU HALDUSKOHTU OTSUS

4. Tartu Halduskohus leidis otsuses, et vaidlustatud relvaseaduse sätted on vastuolus PS §-s 11 nimetatud proportsionaalsuse põhimõttega, kuna ei võimalda seaduserakendajale kaalutusõigust.

5. Relvaloakehtetuks tunnistamine piirab vaba eneseteostuse õigust. Halduskohus tõi Riigikohtu 6. oktoobri 2000. aasta otsuse nr 3-4-1-9-00 punktile 12 viidates välja, et põhiseaduses ei nimetata õigust soetada või omada relva, kuid see on hõlmatud PS § 19 lõikega 1. Kuigi jahipidamine ei eelda alati relvakandmist ja kasutamist, on relvaga jaht üks vanimaid ja riigi tunnustatud jahipidamise viise (tulenevalt Riigikohtu 11. oktoobri 2001. aasta otsuse nr 3-4-1-7-01 punktist 13 ja 26. märtsi 2009. aasta otsuse nr 3-4-1-16-08 punktist 22). Jahipidamine on isiku vaba eneseteostuse viis. Samuti viitas halduskohus Riigikohtu 26. märtsi 2009. aasta otsuse nr 3-4-1-16-08 punktile 24, mille järgi turvalisuse tagamine ei eelda küll alati relva kasutamist, kuid siiski on relvaga turvalisuse tagamine enese ja vara kaitsmise üks lubatud viise. Halduskohus asus seisukohale, et relvaga on võimalik jahti pidada üksnes relvaloa olemasolul ning relvaloa puudumine välistab relvaga jahipidamise.

6. Halduskohus nõustus kaebuse esitaja seisukohtadega, et kehtestatud piirang relvaloa kehtetuks tunnistamise näol on eesmärgi (ennetada ohtu inimeste elule ja tervisele) saavutamiseks sobiv ja et abinõu võib pidada vajalikuks.

7. V. Reiljani relvaloa kohustuslikus korras kehtetuks tunnistamine on ebamõeldukas. Inimese elu ja tervis on olulisemad kuriteokoosseisudega kaitstavad õigushüved, kuid lisaks nendele kaitstakse karistusõigusega veel muid õigushüvesid, milleseotus inimese elu ja tervisele on minimaalne või puudub sootuks. Samal seisukohal on olnud ka Riigikohus otsuse nr 3-4-1-16-08 punktis 34. Kriminaalkorras karistamise fakt ei tähenda iseenesest seda, et isik ohustab teiste isikute elu ja tervist, kuna nimetatud faktist ei nähtu isikule süüks arvatud kuriteoasjaolusid ega karistatu isikuomadusi. Puudub mõistlik alus arvata, et isik, keda riik on enne usaldanud relva omama, muutuks igal juhul ebausaldusväärseks ning teiste inimeste elule ja tervisele ohtlikuks pelgalt seetõttu, et teda kriminaalkorras karistati. Võimalik, et relvaloa kehtetuks tunnistamine ilm kriminaalkorras karistatu isikut ja kuriteo asjaolusid arvestamata on põhjendatud juhul, kui isikule on määratud tegelik vangistus. Kuna vaidlustatud otsus võtab kaebuse esitajalt täielikult võimaluse kasutada relva jahipidamiseks ning turvalisuse tagamiseks, piirab see intensiivselt kaebuseesitaja PS § 19 lõikes 1 sätestatud vaba eneseteostuse õigust. Seetõttu peab haldusorganil, kelle pädevusse kuulub relvaloa kehtetuks tunnistamine, olema õigus ja võimalus kaaluda kuriteo asjaolusid ja karistatu isikuomadusi. Kohtu arvates ei ole relvaloa kohustuslik kehtetuks tunnistamine, lähtudes ainuühtselt kriminaalkorras karistamise faktist, teiste inimeste elu ja tervise kaitsmise eesmärgil rakendatav mõeldukas abinõu.

8. Lõuna Prefektuuri otsuse aluseks olev RelvS § 43 lõike 3 punkt 2 koostoimes § 36 lõike 1 punktiga 6 ei võimalda kriminaalkorras karistatud isiku nimele väljastatud relvaloa kehtetuks tunnistamisel seaduse rakendajale põhjendamatu kaalutusõigust. Halduskohus leidis PS §-st 11 tulenevat proportsionaalsuse põhimõtet rõhutades, et regulatsioon, mis ei võimalda kaalutusõigust, võib rakendamisel anda proportsionaalse tulemuse vaid juhul, kui seadusandja onerandi kehtestamisel ise selle proportsionaalsust kaalunud. Kohtu arvates ei ole seadusandja relvaseaduse nimetatud sätete sõnastamisel nende mõttekspidanud seda, et tuleb eristada kriminaalkorras karistatud isikuid väärteomenetluse korras karistatud isikutest ja kriminaalkorras kahtlustatavaks või süüdistatavaks tunnistatud isikutest ning mitte lubada kriminaalkorras karistatud isikutel omada relvasoetamisluba või relvaluba ühelgi juhul, olenemata toimepandust või karistatu isikuomadustest.

MENETLUSOSALISTE ARVAMUSED

Riigikogu

9. Riigikogupõhiseaduskomisjoni arvates on RelvS § 43 lõike 3 punkt 2 koostoimes § 36 lõike 1 punktiga 6 vastuolus PS §-ga 11, kuna ei võimalda relvaloa kehtetuks tunnistamisel arvestada kriminaalkorras karistatu isikuga ja temale süüespanud asjaoludega.

10. Relvaseaduse vaidlusalune regulatsioon on ebamõeldukas. Selle järgi peab prefektuur kuriteost sõltumata tunnistama kriminaalkorras karistatud isikurelvaloa kehtetuks. Need relvaseaduse sätted piiravad isiku vaba eneseteostuse õigust. Piirangu eesmärgiks on teiste isikute õiguste ja vabaduste kaitse, kunas isik, kes on kriminaalkorras karistatud, võib kehtivat relvaluba omades kujutada endast põhimõttelist ohtu teiste isikute elule ja tervisele. Piirang on väga intensiivne, kuna võtab isikult, kes on kriminaalkorras karistatud, igal juhul jahipidamise võimaluse ning seda vaatamata sellele, millise kuriteoisik on toime pannud, ning arvestamata tema isikuomadusi. Karistusseadustiksisaldab mitmeid kuriteokoosseise (nt intellektuaalse omandi vastased kuriteod), mis ei ole seotud inimese elu ja tervisele, ning nende kuriteokoosseisude puhul ei pruugi isiku vaba eneseteostuse piirang olla mõeldukas. Isikueneseteostuse piirang võiks olla mõeldukas siis, kui isik oleks kriminaalkorras karistatud elu ja tervise vastu suunatud kuriteo eest.

11. Riigikohustunnistas 26. märtsi 2009. aasta otsusega nr 3-4-1-16-08 osaliselt kehtetuks RelvS § 43 lõike 1 punkti 2. Praeguse juhtumi asjaolud sarnanevad Riigikohtu lahendis viidatud asjaoludele. Vahe seisneb selles, et ühesolukorras on isik veel kahtlustatava või süüdistatava staatuses, praegusesolukorras on isik juba kohtus kuriteos süüdi mõistetud. Ka siin peaks olema analoogselt eelmise olukorraga isiku vaba eneseteostuse piirang mõeldukas, spiraaliga kehtestamisel peaks arvestama kuriteo liigi ja raskuse ning süüdimõistetud isikuga.

12. Riigikogu õiguskomisjon on seisukohal, et RelvS § 43 lõike 3 punkt 2 ei ole vastuoluspõhiseaduse §-ga 19, kuid erinevad tõlgendusvõimalused piirangu mõõdukuse hindamisel võivad viia ka teistsuguse tulemuseni.

13. RelvS § 43 lõike 3 punkti 2 ja § 36 lõike 1 punkti 6 ei pea koos käsitlema, kunategemist on erinevate õiguslike olukordadega. RelvS § 36 lõike 1 punkti 6 tuleb vaadata koostoimes § 36 lõikega 2. Isiku vabadusõiguse piirang ei ole absoluutne, sest on seotud karistuse kandmisega ja karistusandmete kustutamisega ettenähtud tähtaja jooksul.

14. Kriminaalkorras karistatud isiku soetamisloa või relvaloa kehtetuks tunnistamine aitab ennetadavõimalikust tulirelvade õigusvastasest kasutamisest tulenevat ohtu inimestele ja tervisele. Kriminaalkorras karistatud isikud on näidanud ülesüskõiksust õiguskorra vastu, mistõttu püütakse vältida olukorda, et need isikudomandavad ja valdavad tulirelvi. Tulirelv on suurema ohu allikas ja isiku teodei pruugi alati olla õiguspärased.

15. RelvS § 43 lõike 1 punkti 2 varasema redaktsiooni kehtetuks tunnistamine osas, millessee ei võimaldanud politseiasutusel arvestada kahtlustatava või süüdistatavaisikuga ja kahtlustuse või süüdistuse sisuks olevate asjaoludega relvaloakehtivuse peatamisel, on erinev õiguslik regulatsioon RelvS § 43 lõike 3 punktist 2. Viimase sätte puhul on riik juba andnud hinnangu isikule ja temateole, karistades teda kuriteo toimepanemise eest kriminaalkorras.

16. Õiguskomisjon juhib tähelepanu RelvS § 43 lõikele 31, mille alusel võibpolitseiasutus soetamisloa või relvaloa kehtetuks tunnistada, kui loa omaja onenda või teise isiku turvalisust ohustava eluviisi või käitumise tõttu sobimatuseda liiki relva soetama või omama.

17. Tulirelva saamise tingimuste leevendamine mõjutab edaspidist relvapolitiitika kujundamist, mida on vaja põhjalikumalt analüüsida.

V. Reiljan

18. V. Reiljan leiab, et RelvS § 43 lõike 3 punkt 2 koostoimes § 36 lõike 1 punktiga 6 on osas, milles need sätted ei võimalda relvaloa kehtetuks tunnistamisel arvestada kriminaalkorras karistatud isikuga ja temale süüks arvatud teo asjaoludega, vastuolus PS §-ga 11.

19. Need relvaseaduse sätted piiravad PS § 19 lõikest 1 tulenevat õigust pidada relvaga jahti jatagada enda, oma lähedaste ning oma vara turvalisus. V. Reiljan on kauaaegne jahimees. Jahiseaduse (*JahiS*) § 38 lõikele 1 tuginedes on relvaga võimalikjahti pidada ainult relvaloa olemasolul. V. Reiljanile väljastatud relvalubade kehtetuks tunnistamine võttis temalt võimaluse relvaga jahti pidada ning sellega piirab riigivõim intensiivselt tema vaba eneseteostuse õigust. Lisaks leiab V. Reiljan, et kõnealused relvaseaduse sätted piiravad õigust tagadarelvaga turvalisust. Siinjuures tugineb V. Reiljan RelvS § 28 lõike 1 punktile 3, mille järgi on enese ja vara kaitse eesmärgil lubatud relva soetada. Püstolisoetas V. Reiljan just nimetatud eesmärgil. Püstoli kohta väljastatud relvaloa kehtetuks tunnistamine võttis V. Reiljanilt võimaluse tagada relvaga turvalisust ning seega piirab riigivõim intensiivselt V. Reiljani vaba eneseteostuse õigust.

20. Kõnealused relvaseaduse sätted ei võimalda relvaloa kehtetuks tunnistamisel seaduserakendajale kaalutusõigust. Relva omamise piirangute legitiimsetekseesmärkideks on eelkõige vajadus ennetada ohtu inimeste elule ja tervisele. Asjakohastes relvaseaduse sätetes sisalduv vaba eneseteostuse õiguse piirang saab seega olla PS §-ga 11 kooskõlas ainult juhul, kui põhiõiguse piirang on põhjendatav vajadusega ennetada ohtu inimeste elule ja tervisele.

21. V. Reiljan on seisukohal, et abinõu ei ole teiste isikute elu ja tervisekaitsmiseks mõõdukas. Kriminaalkorras karistamise fakt ei tähenda iseenesetseda, et isik ohustab kaitstavaid õigushüvesid (st teiste isikute elu jatervist), kuna sellest iseenesest ei nähtu isikule süüks arvatud kuriteo asjaolusidega karistatu isikuomadusi. Kriminaalkorras karistatud isikut ja isikule süüksarvatud kuriteo asjaolusid arvesse võttes võib ilmned, et isik ei ohustakaitstavaid õigushüvesid. V. Reiljani arvates on ilmne, et kuritegude ohtlikkusinimeste elule ja tervisele on erinev. V. Reiljan nõustub, et relvaloa andmatajätmine ja kehtetuks tunnistamine on osa kuritegude puhul eesmärgisaavutamiseks proportsionaalne (nt süüdimõistmisel elu või tervise vastasekuriteo eest või muu kuriteo eest, mille toimepanemiseks kasutati relva). Riigikohus tunnistas otsusega nr 3-4-1-16-08 RelvS § 43 lõike 1 punkti 2osaliselt kehtetuks. Sarnaselt selle otsusega ei kaasne ka ainuüksi isikukriminaalkorras karistamisega relva kuritarvitamise ohtu ning puudub igasugunemõistlik alus arvata, et isik, keda riik on enne usaldanud relva omama, muutuksilgal juhul ebausaldusväärseks ning teiste inimeste elule ja tervisele ohtlikukspeligalt seetõttu, et teda kriminaalkorras karistati. V. Reiljan märgib, ettema süüdimõistmisest aususe kohustuse rikkumise eest ei tulene, et ta kujutaksteiste isikute elule või tervisele vähimatki ohtu.

Lõuna Prefektuur

22.Lõuna Prefektuur on seisukohal, et vaidlusalused relvaseaduse sätted ei ole põhiseadusega vastuolus.

23.Seadusandja ei ole ise põhjendatult pidanud vajalikuks anda vaidlusaluste säteterakendamisel menetlejale kaalutusõigust. Lõuna Prefektuuri arvates on seadusandja selle sätte sõnastamisel kaalumist kasutanud, mida kinnitab sellesätte sõnastuse erinevus võrreldes varasemaga. Lõuna Prefektuuri arvates ei muuda see, et isikut ei ole karistatud elu või tervise vastu suunatud või relvaväärkasutusega seotud teo eest, olematuks fakti, et isik on olulisel määral rikkunud kehtestatud õiguskorda. Õiguskorra rikkumine sellisel määral, mis onendaga kaasa toonud kriminaalkaristuse, muudab igal juhul ebausaldusväärseks isiku, keda riik varem on soetamisloa ja relvaloa väljaandmisega usaldanudsoetama ja omama tulirelva. Lõuna Prefektuuri arvates ei saa riik pärast isiku karistamist kriminaalkorras (ka aususe kohustuse rikkumisega seotud kuriteoest) enam seda isikut täielikult usaldada ja eeldada, et ta täidab igakülgselt ja ausalt relva käitlemisega seotud kõrgendatud nõudmisi.

Õiguskantsler

24.Õiguskantsleri arvamusel kohaselt on RelvS § 43 lõike 3 punkt 2 koostoimes § 36 lõike 1 punktiga 6 vastuolus PS § 19 lõikega 1 osas, milles need sätted ei võimalda relvaloa kehtetuks tunnistamisel mitte ühelgi juhul arvestada kriminaalkorras karistatud isikuga ja temale süüks arvatud teo asjaoludega.

25.Mõõdukust hinnates tuleb piirangu eesmärgi tähtsuse puhul arvestada ka seda, kui tõenäoline on kaitstavate õigushüvede (teiste isikute elu ja tervis)kahjustamine. See tõenäosus aga sõltub relva võimaliku kasutaja isikust. Ei ole üheselt tuvastatav, kas alati sel juhul, kui isikut karistataksekriminaalkorras, aitab tema relvaloa kehtetuks tunnistamine kaasa teiste isikute elu ja tervise kaitsele. Ohu tõenäosus on aga suurem siis, kui kuriteotoime pannud isik on juba olnud vägivaldne või muul viisil teistele ohtlik (nt käidelnud relvi ebaseaduslikult või olnud seotud organiseeritudkuritegevusega). Riigikohus on 26. märtsi 2009. aasta otsuse nr 3-4-1-16-08 punktis 34 leidnud, et „inimese elu ja tervis on olulisimadkuriteokoosseisudega kaitstavad õigushüved, kuid lisaks nendele kaitstakse karistusõigusega veel muid õigushüvesid, mille seotus inimese elu ja tervisegaon minimaalne või puudub sootuks”. Samas on Riigikohus 11. oktoobri 2001. aasta otsuse nr 3-4-1-7-01 punktis 24 märkinud, et „[otsus] mitte kunagi anda relvalubamõne ohtliku tahtliku kuriteo (nt terrorism, tahtliku tapmise) eest karistatud isikule võib olla põhjendatud”. Praegusel juhul ei ole tuvastatud, et V. Reiljan oleks kuriteo toime pannud relva kasutades või oleks loonud ohu teise inimese elule või tervisele.

Justiitsminister

26.Justiitsministri hinnangul on relvaseaduse vaidlusalused sätted vastuolus põhiseadusega ja regulatsioon sisaldab vaba eneseteostuse õiguseebaproportsionaalset piirangut.

27.Piirang ei ole mõõdukas, sest need relvaseaduse sätted ei arvesta kriminaalkorras karistatu isikuomadustega, tema toime pandud kuriteo raskusastet ning laadi jakuriteo ohtlikkust. Piirangut ettenägev seadus peaks neid asjaolusid arvesse võtma. Pole võimalik väita, et ükskõik millise kuriteo eest kriminaalkorraskaristatus annaks automaatselt aluse pidada tõenäoliseks, et see isik paneb relva kasutades toime edasisi õigusvastaseid tegusid. Kahtlus, et relvavaldamine tekitab ohu uute õigusvastaste tegude toimepanemiseks relva kasutamiseega võib eelkõige olla seostatav tahtlikult toime pandud kuritegudega, mille koosseisuliseks tunnuseks on vägivalda kasutamine. Mõõdukuse hindamisel on oluline ka relvaseaduse ja karistusseadustiku § 51 võrdlus. Selle karistusseadustikusätte järgi võib kohus võtta süüdimõistetult kuni viieks aastaks relva ja laskemoona omamise õiguse, kui isik mõistetakse süüdi relva või laskemoonaomamise või kasutamise seotud kuriteos. Lisakaristuse kohaldamise võimalus on sätestatud kohtu kaalutusõigusena. Erinevalt relvaseaduses kehtestatud ei olenimetatud kõiki kuritegusid.

Siseminister

28.Siseminister märgib, et seadusega kehtestatud piirang on proportsionaalne taotletavaeesmärgiga ja vaidlusalused relvaseaduse sätted ei ole vastuolus põhiseadusega.

29.Ainuüksi kaalutusõiguse puudumine ei tähenda vastuolu põhiseadusega. Seadusandja on pidanud iga kuritegu sellise tõsidusastmega hälbimiseks kehtestatudreeglistest, mis annab sellise teo toimepanija isikuomadustele piisava hinnangu, otsustamaks, et ta ei sobi tulirelva omama. Ei ole põhjust arvata, et needotsused piirangud kehtestada on langetatud kergekäeliselt ning põhiseaduslikke väärtusi kaalumata. Oht inimeste elule ja tervisele ei tähenda pelgalttulirelvaga sooritatavat rünnet isiku elu ja tervise vastu, vaid võib tähendada ka tulirelva sattumist isikute kätte, kellel ei ole õigust relva vallata.Samuti hõlmab see tulirelva hooletust käitlemisest ja kasutamisest tekkivat ohtu. Kuriteod võivad olla erineva ohtlikkusega, ja ka kuritegusid toimepannudisikud seetõttu erinevate isiksuseomaduste ja ohtlikkusega, kuid neil on üks ühine joon – kuritegu on ühiskonnas erilisel taunitav tegu, ning selleto toimepanemine näitab isiku suhtumist õiguskorda ja/või suutmatust järgida kehtestatud reegleid. Isik, kellele on antud õigus tulirelva vallata ja omadapeab olema suuteline järgima selleks ettenähtud reegleid.

30. Piirangu mõõdukuse kohta leiab siseminister, et piiranguga kaasnevat ei saa lugedasellise intensiivsusega sekkumiseks, mis kaaluks üles eesmärgi kaitsta inimesteelu ja tervist tulirelvade sihiliku või hooletu väärkasutuse eest. Tulirelvaomamise piirang ei võimalda isikul tegutseda tulirelvadega seotud elualadel võikasukatada tulirelva oma turvalisuse tagamiseks, kuid samas ei ole tulirelvadekasutamise õigus eelduseks kuigi suurele hulga eneseteostusviisidele.

31. Siseministri arvates ei pruugi kaalutusõiguse võimaldamine tagada isikutevõrdset kohtlemist ning seaduse ühetaolist kohaldamist. See tähendaks, et relvaloa võib omandada ka isik, kelle puhul politsei ei pea seda õigustatuks, kuid kes on selle loa välja võidelnud kohtuvaidluses menetluslikele vigadeleapelleerides. Seega suureneb oht, et relvad satuvad isikute kätte, kes ei suudanende ühiskonnale ohutut käitlemist tagada. Siseminister ei näe vajadust Eestirelvapoliitika leevendamise ja kurjategijatele relvalubade väljastamise kaalumise järele. Peab arvestama ka mõjuga, mis kaasneks relvaseaduses nimetatud sätete põhiseadusega vastuolus olevaks tunnistamisel varasematerelvalubade andmisest keeldumise otsustele ja relvalubade kehtetukstunnistamistele.

TARTU HALDUSKOHTUS PÕHISEADUSEGA VASTUOLUS OLEVAKS TUNNISTATUD SÄTTED

32. Relvaseaduse (RT I 2001, 65, 377; 2010, 43, 256) § 43 lõike 3 punkt 2 sätestab:

„§ 43. Soetamisloa või relvaloa kehtivuse peatamine ja kehtetuks tunnistamine

[---]